

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי ט"ו תמוז תשע"ט | דף היומי בבלי: ערכין לב.

דף היומי בהלכה: מסעיף ח' עד סעיף י"א.

מוסר: חפץ חיים אות ד' עד אות ו'.

קנין חכמה הלימוד השבועי: חובת הלבבות שער הבחינה פ"ד 'והשביעית' עד פ"ה 'ואחר כן ישיב אל ליבו'

"הבאתי לך משחה מיוחדת מציונו של האוה"ח הק' בהר הזיתים" | תלמידי התיכון התאספו ליד הגדר כדי לשוחח עם פעיל 'אחינו' | שבוע לפני החתונה, התברר שאין אולם... | 1681

יומא דהילולא

לפתע הבזיק בליבה רעיון לא שגרת. היא שלפה
מטפחת מתיקה והעבירה אותה הלוך ושוב על
פני המצבה, מספיגה אותה בשכבות הפיח והשמן
שהצטברו עליה, ואז שבה וטמנה אותה בתיקה...

"משחה מהר הזיתים" - סיפור מופלא ממקור ראשון | ליומא דהילולא של מרן בעל 'אור החיים' הק' זי"ע - ט"ו בתמוז

שמעון טיקוצקי

רחוב מלכי ישראל, פינת רחוב עמוס, סואן היה כרגיל באותה שעת אחר צהרים מאוחרת של אותו יום רביעי, לפני קרוב לחמישים שנה.

ר' יעקב קמניץ (שם בדוי), מיקירי ירושלים, הקשיח את אחיזתו בסלי הפלסטיק הצבעוניים העמוסים בפרי הארץ, עושה 'בעיניים עצומות' את המסלול השבועי הקבוע משוק 'מחנה יהודה' לביתו, בדיוק כמו כל שבוע בעשרות השנים האחרונות, מאז נישא והקים את משפחתו הברוכה.

מדי יום רביעי הוא יוצא לערוך 'קנייה שבועית' בשוק הירושלמי, ממלא את סליו בפירות וירקות במחירי סוף היום, חוזר הביתה בידיים מלאות לשמחת בני הבית.

"פשש, אוהו, ר' יעקב" שומע הוא פתאום קול מוכר מולו. "עדיין סוחר סלים כבדים מהשוק, ועוד הולך ברגל, אה? כמו 'יונגערמאן' - אברך בן עשרים..."

היה זה זלמל'ה, מכר ותיק, חבר מהחיידר, שלמרבה הצער אף פעם לא התברך ב'עין טובה' ומפרגנת במיוחד. ר' יעקב נחרד

מההערה הזו, בשביל מה לפתוח פה לשטן, למה לתת 'עין' בזולת. בגבורת נפש נצר את שפתיו, העדיף להמשיך הלאה בשתיקה. "תן, תן שנייה להחזיק את הסל, תן לראות כמה הוא כבד" לא הרפה זלמל'ה כשחיוך לעגני משוח על שפתיו. איכשהו הצליח ר' יעקב להתחמק ממנו, להתקדם עוד כמה צעדים זריזים במעלה רחוב עמוס המתעגל, לצאת מטווח ראייתו, אך כנראה שמטווח מילותיו לא יצא...

לפתע בום, טראח... בליטה סמויה במדרכה התקילה את ר' יעקב, הפילה אותו ארצה מלוא קומתו עם הסלים ותכולתם, כשרגלו נחבטת בחוזקה בקרקע, שזיפים סגלגלים ושסקים כתמתמים התגלגלו חיש לכל עבר, מנקדים את האספלט השחור כפרחים ססגוניים.

עוברי אורח חמי לב אצו מיד לסייע לו לקום על רגליו, אחרים ניסו לרדוף אחרי הפירות המתגלגלים, בטרם יהפכו למיץ טרי ובריאת תחת צמיגי המכוניות.

האנחות והגניחות שבקעו מפי הנופל אותנו שמשוהו חמור אירע לו, לא סתם מכה ברגל. שני אברכים התנדבו להחזיק בו

משני צדיו, סייעו לו איכשהו לדדות עד ביתו ברחוב הסמוך, שם צנח באפיסת כוחות, כשאני יכול לזוז מרוב כאבים. עם סלים, משוק מחנה יהודה, הוא כבר לא חזר לעולם.

*

השעות הבאות לא הביאו מרפא בכנפיהן.

הכאבים ברגל הלכו וגברו וזוגתו המסורה מיהרה לקבוע לו תור דחוף לקופת החולים. כבר למחרת בבוקר התייצב, ליתר דיוק נסחב בשארית כוחותיו, בקומה שפופה, אצל הרופא שאבחן אצלו 'ראומטיזם' במפרקי הרגל, רשם לו כמה כדורים האמורים לשכך את הכאבים, אך משום מה הללו סירבו לפעול את פעולתם.

חולפים כמה ימים, הכאבים העקשניים אינם נרגעים, כל פסיעה עולה לר' יעקב בייסורי איוב, כנראה שאבחנתו של הרופא לא הייתה נכונה. הוא קובע תור אצל הפרופסור בבלי, במרפאה במעלה רחוב שטראוס, אחרי כמה שבועות של המתנה הוא זוכה סוף סוף להתקבל ולעבור סדרת צילומים ובדיקות מקיפה.

מתברר שהסיפור גרוע הרבה יותר מ'ראומטיזם'.

"נאכל לך כל הסחוס, כולו נעלם, לא פלא שכואב לך" מגלה לו הפרופסור בכובד ראש ומציג בפניו את הצילום שמראה זאת לבן על גבי שחור.

"כשאין את הסחוס, אותה רקמה גמישה שבין עצמות הברך, מתנגשות העצמות זו בזו בכל פסיעה וגורמות לייסורים נוראים". הרופא לא העניק לו סיכוי גדול להשתקם אי פעם, הסביר לו שאין דרך להצמיח סחוס מחדש. הטיפול היחיד שהציע לו הוא חבישת הרגל באופן מסיבי, בתחבושת גדולת ממדים, כך שהברך תהיה תלויה באוויר והעצמות לפחות לא יתחככו ויתנגשו בכל פסיעה.

בפנים מוכות הלם דידה ר' יעקב אל מחוץ למרפאה, מבין שחיינו כנראה השתנו לנצח.

ר' יעקב, האיש מלא שמחת החיים, התוסס והפעיל, הפך לאדם מוגבל ומיסור, שכל פסיעה ותזוזה שלו כרוכה במאמץ אדיר, בנשיכת שפתיים, הזקנה קפצה עליו באחת. לעבודתו הבכירה ב'משרד הסעד' (בו הועסקו בשעתו לא מעט יהודים חרדים) הוא נאלץ להגיע הלך ושוב במוניות שמחיר עלותן אינו רחוק מהמשכורת החודשית שלו, נעזר במקל כאדם קשיש, כשתחבושת גדולה מלפפת אותו מכף רגל.

הגרוע מכל הוא שהכאבים רק הולכים ומתגברים, כל כיפוף ברגלו משמיע רעש אימתני 'טריק - טראק', כמו ציר חלוד מחוספס. לאחר כמה שבועות לא נותרה לו ברירה נוספת, הוא הוציא את עצמו לחופשה בלתי מוגבלת מעבודתו, נשאר לשכב בבית והתייסר בכאביו הפיזיים והנפשיים.

ימים קשים ומתוחים הגיעו למשפחת קמניץ. המצב הכלכלי נעשה לחוץ, החגורה התהדקה בפתאומיות ואף שינוי לא נראה באופק.

זוגתו של ר' יעקב היא ילידת 'בתי הורנשטיין' בירושלים, שכונה שכל ילדיה גדלו על סיפורי הישועות שהתרחשו על ציונו בעל ה'אור החיים' הקדוש.

מדי שנה ביום ההילולא נערכו בשכונה כבר לפני כתשעים שנה, כמה 'סעודות הילולא' בבתיהן של משפחות שזכו לראות ישועות בזכות רבינו חיים בן עטר זי"ע וקיבלו על עצמן לערוך סעודה לדורות, לזכר הנס.

הסיפור הזה התרחש שנים ספורות לאחר שחרור ירושלים מהלגיון הירדני, הר הזיתים והעיר העתיקה שבו מחדש לידיים יהודיות.

כיון שהגיע יום ט"ו בתמוז באותה שנה, נעו מיתרי ליבה של הגב' קמניץ. היא החליטה לנסוע להתפלל, לבקוע שערי שמים, על ציונו של רבינו ה'אור החיים'. גמרה אומר לפעול ישועה אישית ויהי מה.

בליל ט"ו תמוז, יומא דהילולא, לראשונה מזה תקופה ארוכה בה מיעטה לצאת מהבית עקב טיפול בבעלה סביב השעון, נטלה עמה ספר תהלים גדול, מטפחת בד להספיג את דמעותיה, עלתה על האוטובוס ויצאה להר הזיתים.

שעות ארוכות ניצבה במרחק מה מהציון, שפכה את ליבה כמים לפני ה', התפללה שוב ושוב לישועות ורפואתו המהירה של בעלה, בזכותו של הצדיק הטמון כאן, ביקשה והתחננה בדמעות שלישי למען משפחתה האהובה שאיבדה ביום בהיר את משענתה וחוסנה. "ריבונו של עולם, עשה למען תינוקות של בית רבן שלא חטאו".

לפתע הבזיק בליבה רעיון לא שגרת, כשהיא עצמה אינה יודעת מהיכן בא. מעולם לא שמעה על משהו דומה.

היא ביקשה מהמתפללים לאפשר לה להתקרב רגע אל הציון עליו בערו בשעתו נרות שמן ושעווה לרוב, שלפה בזריזות את מטפחת הבד ספוגת הדמעות שבתיקה והעבירה אותה הלך ושוב על פני הציון, כמו מנקה את המצבה משכבת הפיח והשמן שהצטברה עליה, לאחר שהמטפחת נספגה כהוגן ושינתה את גונה לשחור בזהק טמנה אותה עמוק בתיקה.

'יענקל, הבאתי לך סגולה מהאור החיים' הכריזה הגב' קמניץ בקול מאושש, מלא תקווה, מיד בשובה לביתה בשעת ליל מאוחרת. היא סיפרה לבעלה בקצרה על הרעיון שעלה במוחה בעודה מתפללת ליד הציון, "אני מבקשת שתחבוש את הרגל, את האזור הכואב, עם המטפחת הזו".

ר' יעקב הביט במטפחת השמנוני המפויחת והתלבט. עם כל הכבוד, על סגולה כזו הוא לא שמע מעולם "חלילה, אינני מטיל כל ספק בכוחו של האור החיים הק' לעזור ולהושיע" מלמל בסקפטיות מה, "אבל אם המטפחת הזו תעזור לי? זה כבר משהו אחר".

ברם הלהט והאמונה בדבריה של זוגתו לא הניחו לו, הוא הסיר את התחבושת מאזור המכה, חבש את עצמותיו הדואבות במטפחת החלקלקה שהותירה עקבות עטון בכל מקום שרק

כמה חודשים אחרי הנס הגדול...

שמחת תורה בבית הכנסת 'הר צבי' בירושלים, מעגלי ריקוד מלאי שמחה פורצים סביב הבימה, בין הרקדנים הבולטים נראה לא אחר מר' יעקב המפזז בחינניות כאברך צעיר, משלהב את האברכים הצעירים בריקודיו. מי שלא יודע מה עבר עליו בקיץ האחרון, לא יעלה על דעתו שמדובר ב'חבוש' שיצא מבית האסורים.

"שמיני רגל בפני עצמו" מכריז ר' יעקב בנהרה באוזני ידידיו, כשבמקרה הזה מקבלים דברי המשנה משמעות אישית מיוחדת. "תקופה קצרה לאחר מכן כבר לא זכרתי באיזו רגל אירע הנס. הכאב נעלם כלא היה. לא ביקשתי אפילו לערוך 'צילום' נוסף, פשוט לא היה צורך בכך. פלא פלאים! ללמדך כמה גדול כוחו של רבינו ה'אור החיים' הקדוש, זכותו יגן עלינו" מסיים ר' יעקב, בעל הנס המכיר היטב בנסו.

מקור: שמעתי מכלי ראשון מפי בעל המעשה הרה"ג שליט"א, מיקירי ירושלים של מעלה, ותשוחח"ל.

(המבשר תורני ט' בתמוז תשע"ט, פרשת בלק)

נגעה, מעל המטפחת כרך שוב את התחבושת הרגילה היטיב את ראשו על הכר וקיווה לטוב.

שעה קלה לאחר מכן פילח זעזוע של התרגשות את בית משפחת קמניץ.

היה זה האב, ר' יעקב, שהרגיש 'משהו' ומיהר לשתף את זוגתו במתחולל. משהו קרה ברגל... לא מובן, לא ברור איך, הכאב הלופת כמלחציים נסוג לו בפתאומיות, צנח בכמה דרגות. דמעות של התרגשות שטפו א עיניו של ר' יהושע ובני ביתו, ישועת ה' כהרף עין...

אבל הפלא המשמעותי פי כמה התרחש כמה שעות לאחר מכן, לעיני כל בני הבית, כאשר לראשונה מזה כמה חודשים, מאז המכה, חש ר' יעקב כי הוא מסוגל להציג את כף רגלו על הארץ, ואפילו לנסות לדרוך עליה, להעז לפסוע.

זו הייתה הפסיעה הראשונה בדרך המהירה לשיקום מלא. אחרי כמה ימים הוא כבר יכול היה להתהלך בלי מקל, הברך כבר לא כאבה, העצמות לא דקרו כמו מחטים, החריקות המאיימות חדלו להישמע מתוך הרגל, עד שבתוך ימים לא רבים לא נותר לר' יעקב אלא להתקשר בלב מתרונן למקום עבודתו ולהודיע שהחופשה הכפויה שנאלץ ליטול - הגיע לסופה הטוב.

הרגעים המיוחדים במשפחת 'אחינו'

"המנהל כבר שמע שיש איזה חרדי 'מסית' ומדיח'... לא נתנו לי להיכנס, אבל התלמידים התאספו ליד הגדר כדי לדבר איתי..."

הרה"ג ר' ישראל דחבש, מפעילי 'אחינו', מספר על רגעים מיוחדים בפעילות לקירוב רחוקים

יעקב א. לוסטיגמן
היום בבוקר הגיע אלינו לכולל יהודי יקר, אברך חשוב, שדיבר איתי על איזושהו עלון שנחשב פופולארי מאוד בבתי הכנסת. עלון של חיזוק עם רעיונות על פרשת השבוע, סיפורים ועוד. ממש עלון איכותי ומשובח.
תוך כדי הדיבור הוא מספר לי שאת העלון הזה מוציא נכד של אחותו, בחור שבא מבית לא הכי דתי בעולם, והפך לחרדי. אני מברר לשמו ומתברר לי שהוא בא מהמדרשה ללימודי יהדות שאנחנו מפעילים ברמת גן.
הבחור הזה בא מבית מאוד חלש. שמרו מצוות אבל ברמה מאוד נמוכה. הוא הגיע עם שני חברים למדרשה שלנו, כדי ללמוד 'תלמוד' לבחינות בבגרות. אני ניגשתי אליהם פעם ופעמיים, שאלתי אם הם צריכים עזרה, אבל הם דחו את הניסיונות שלי לעזור להם. אמרו שהם מסתדרים לבד.
ניסיתי כמה פעמים ללא הצלחה, עד שהחלטתי שאני אתחכם

איתם. ראיתי איזו גמרא הם לומדים, ופשוט זרקתי להם שאלה על הגמרא. הם ענו לי תירוץ ואני דחיתי אותו, וכך אני דוחה עוד ועוד הסברים שהם מנסים לענות לי, ותוך כדי אנחנו נכנסים לשיחה. מאז כבר נהיינו חברים, ולאט לאט התחלתי לקרב אותם. אמרתי להם, למה אתם לומדים בתיכון? למה שלא תיכנסו לישיבה קדושה, מקום שבו תוכלו להתקדם משמעותית בלימוד התורה... הם התחילו לענות לי שהחרדים הם ככה וככה, ואני התווכחתי איתם, שאלתי אותם שאלות על ההשקפה שלהם, הם חזרו למחרת עם תשובות ששמעו מהמורה שלהם בתיכון, ועם עוד שאלות על ההשקפה שלנו, אני עניתי ושאלתי אותם שאלות חדשות, וכך התגלגלתי איתם שבועות על גבי שבועות, עד שהם סיפרו לי שאצלם בתיכון כל התלמידים מתעניינים בי, ורוצים שאבוא לדבר איתם.

באתי לתיכון, אבל השומר לא הסכים להכניס אותי בלי אישור של ההנהלה. המנהל כבר שמע עוד קודם לכן שיש איזה חרדי

אחד מהם הוא האברך היקר הזה שמוציא את העלון הנפלא. כך זכיתי שמזיכוי הרבים של עשרה בחורים, יצא לי לפחות אחד שמזכה עוד אלפים רבים. זה מה שנקרא 'בונוס' בעבודה...

'מסית ומדיח'... לא נתנו לי להיכנס, אבל כל התלמידים התאספו ליד הגדר כדי לדבר איתי. בסופו של דבר הזמנתי אותם אלינו למדרשיה, וב"ה מהקבוצה הזאת יצאו עשרה בחורים שחזרו בתשובה שלמה, נכנסו לישיבות והקימו בתים חרדיים לכל דבר.

הסיפור היומי

הוא ירד לקומת המרתף כדי להביא לידידו את הסכום שביקש כהלואאה, ולפתע חשכו עיניו: החליפה הישנה שהיתה תלויה שם תמיד, אשר בה הטמין את כל הכסף הרב - נעלמה ואיננה

הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א עם שני סיפורים מרתקים על אנשים שחשבו שהם עושים טובה לשני...

נפשו, עד שכמה עסקנים ידועים נכנסו לעניינים, וסידרו לו 'אולם' מרחק של שני רחובות משם.

בוא וראה כוחה של גמילות חסדים, כי מי ביקש מאותו חתן להתערב ולעזור לחתן שישב לפניו, והיה יכול להשאר לשבת שאנן בטח ולחשוב לעצמו: 'נו, מה בכך שהוא 'רוצה' להכנס לגדול פלוני, שאיפות טובות יש לו ב"ה'... ואילו היה כן, היה מוצא את עצמו עורך חתונתו בפינת חצר האולם, ואולי גם משם היו מסלקים אותו... לא היטיב אפוא אלא לעצמו.

כע"ז שמעתי לפני כמה שנים, מעשה נורא שאירע בע"ת מאנסי יצ"ו: איש יהודי שעמד כשבוע לפני נישואי בתו הוצרך בדחיפות להלוואה גדולה. ניגש האיש אל ידידו שמכבר הימים בעודו בביהמ"ד אחר תפילת שחרית והעיז לבקש הלוואה גדולה. הלה, שאכן הכין לעצמו בביתו סכום נכבד לקראת הנישואין שעמד לערוך לבנו למזל"ט, ענהו כדרכם של מלווים: 'אה, כן, לא, אראה, איני יודע'... אבל משחזר לביתו נפתח לבו כאולם, והחליט להלוות לידידו את מלוא הסכום.

ירד לקומת הקרקע שבביתו (בייסקמענט) ועיניו חשכו, כי דרכו היתה להטמין את המעות בכיס רעקיל (חליפה) ישנה התלויה בבייסקמענט, ועתה הוא רואה שהרעקיל אינו תלוי על מקומו, והיה בוכה ומתאונן - 'הרעקיל איננו ואני אנה אני בא'...

עלה הביתה ושמע מבני ביתו שאך אתמול נזרק הרעקיל אחר כבוד לפח האשפה העומד בחצר הבית. לגודל הנס, באותם זמנים לא רוקנו את האשפה בשכונתנו רק אחת לשבוע, מיד חיטטו באשפה ונמצא הסכום בשלימותו.

נמצא, זה האיש חשב כי הוא 'מיטיב' לרעהו בהלוואה, ולמעשה רעהו היטיב לו בכפליים, שנחשב כנותן לו נתינה הגונה - שהציל בידו את הסכום העצום.

(באר הפרשה פנחס תשע"ח)

עובדא הווה לפני כמה שנים, בבחור חתן שנסע באוטובוס כשבוע לפני נישואיו, והנה אזניו שומעות שהיושב בספסל שלפניו מתנה את צערו לפני ידידו היושב בסמוך לו: הידעת, מאד איוותה נפשי להכנס לפני נישואיי לגדול פלוני שליט"א ולהתברך מפיו, אבל מה אעשה שכל ההשתדלויות שלי ושל משפחתי להכנס שמה, עלו בתוהו.

והנה יושב לו החתן דגן ומתעוררים בו רגשי רחמנות, ומיד הקיש קלות על גבו של החתן היושב לפניו, וכה אמר: ימחל נא מר על שהנני מתערב בענייניו, אבל מה אעשה ודיבורו לא היה בהשקט כלל וכלל, ושמעתי את אשר מעיק עליו. הנה דודי הוא חתנו של אותו גדול, ועל ידו אסדר לך 'פרוטקציה' להכנס אליו עוד השבוע...

בתוך דבריהם עלתה השיחה אודות נישואיהם, ושאלו זה לזה על זמן נישואיהם, ואמר אחד לרעהו: "אני נישא בעז"ה ביום רביעי בשבוע הבעל"ט". אמר לו חתן דגן (היושב לאחוריו): "גם זמני ביום ד"."

"והיכן?" - "בפתח תקוה".

"גם אני בפתח תקוה!" השיב רעהו. "ובאיזה אולם?"

- "באולם הנקרא 'אצולה'".

- "אף אני באצולה... לא ידעתי שיש שם שני אולמות"...

מיודענו החתן מיהר לביתו, ובבואו הביתה סיפר לאביו את אשר עבר עליו, ומיד אמר ברוב לחץ: אבי יקירי, הרי הייתי עמך באותו אולם כשבדקנוהו בטרם הזמנתו לנישואיי, וראיתי שאין שם יותר מאולם אחד, וכי ננשא שני 'חתן-כלה' באותו זמן באותו מקום!?

האב פנה מיד להנהלת האולם, והללו אכן הודו ואמרו, כי כבר מתחילה קבעו עמו שאינם סוגרים עמו עד שיכניס אליהם את דמי הקדימה, והוא לא הכניס, ע"כ סגרו עם פלוני...

האב, שכבר עמד אחרי שליחת מאות הזמנות לא ידע את

**יום אחד הובא לפניו יהודי שנתפס ב'קלקלתו' - עטור
בטלית ותפילין. הטא זה נחשב כחמור ביותר, והיה
עליו לחרוץ את משפטו למיתה חמורה. אולם מסיבה
בלתי ברורה החל ליבו של השופט לפעום בחזקה...**

רבינו אליהו לופיאן זצ"ל על השבת והאמונה

ולעמוד על פשר העניין. עד שעלה בדעתו, שמא היהודי הנידון אינו אלא אביו...

"הוא הכניסו לחדר מיוחד והחל לתחקרו: 'האם היה לך ילד קטן שנחטף מעמך והובא לכנסייה?' התשובה היתה חיובית. 'היודע אתה להיכן נעלם?' 'לא', השיב היהודי. 'כלום זוכר אתה סימן מיוחד בו?' 'כן', השיב היהודי, 'היה לו כתם כזה וכזה על כתפו'. משגילה היהודי דבר זה נפלו השניים זה בזרועותיו של זה. לא חלף זמן רב והבן-האובד נמלט מהכנסייה ושב אל צור מחצבתו. 'ועתה' - אומר רבינו - 'צא וראה: מי גילה לשופט האכזר שהנידון שלפניו הינו יהודי? מדוע, עם כל רצונו לגזור דין-מוות עליו, נבצר ממנו הדבר? על-כרחך, הקשר הטבעי שבין אב לבנו אינו יכול להיטשטש. יפרידו ימים ונהרות, יחלפו ימים ושנים - והקשר ביניהם יישאר.

"ואם כך הם פני הדברים אצל אנשים בשר ודם - האפשר הוא שלא הטביע הקב"ה בחושי-הנפש טבע רוחני לדעת את אבינו שבשמיים?! וכי לדעת זאת צריכים להיות פילוסוף וחוקר?! אתמהה! נכון שיש גם הוכחות פילוסופיות גמורות לאמונה הברורה, בדיוק כשם שניתן מבחינה מדעית להוכיח על פלוני שאביו הוא אכן אביו. כלום לבן יש צורך בכך?! אוי לו לאותו בן שמטיל ספק באבהותו של אביו עליו, ומסתמך על הוכחות כלשהן או על-פי לומדות, כמו למשל דברי הגמרא (חולין י"א) דאזלינן בתר רובא. כי אף שחשבון זה הוא נכון, אבל רק כשסנהדרין באים להרוג בן-אדם שהיכה את אביו, יש להזדקק לחשבון זה. לא כן הבן עצמו, הוא אינו צריך לשום חשבונות וסברות, כי בטבעו והרגשי-נפשו הוא קשור לאביו בלב ונפש".

(מתוך 'ר' אלה' - רבי אליהו לופיאן זצוק"ל)

"נְבִיּוֹם הַשֶּׁבֶת" (במדבר כ"ח, ט')

באחת השבתות, כאשר חזר רבינו לשיבת קמניץ משיבת "חברון", בה התפלל תפילת מנחה, נתקל מבטו ביהודי שתיקן מכשול שהיה בכביש. חילול-השבת כאב וחרה לרבינו. את כאבו ביטא כאשר הפטיר: "כמה חבל על חייו של האדם הזה!", והוא פירש את דבריו: "אחרי שיעבור את עונשו בגהינום על חילול-שבת הוא ייתקל במכשול שאי-אפשר יהיה לעוברו. הרי אי אפשר להכנס לגן עדן ללא אמונה! אמונה היא כרטיס-הכניסה לגן עדן! ליהודי מחלל שבת-אין אמונה..."

סיפר רבינו:

"מעשה היה בתקופת האינקוויזיציה בספרד. היו ילדים שלא יכלו לעמוד בנסיון ומסרו עצמם לנוצרים. אלה הטבילום ולימדום נצרות והפכום לכמרים. מעשה היה בילד יהודי קטן, אך מוכשר מאוד. במהירות טיפס ועלה בסולם הכמורה. בתוך שנים אחדות התמנה לתפקיד שופט בחצר הכמרים. כל אותם יהודים אנוסים שהתחבאו ביערות ובמקומות-סתר נוספים ונתפסו ביהדותם, הובאו אליו למשפט. יהודי שנתפס אחת היתה דתו: למות, ובמיתות משונות ואכזריות. ואמנם במהלך השנים, הומתו על-ידו המוני יהודים.

"יום אחד הובא לפניו יהודי שנתפס ב'קלקלתו' - עטור טלית ותפילין. מובן מאלי שחטא זה נחשב היה כחמור ביותר והיה צריך להוציא את משפטו במיתה חמורה - שריפה. מסיבה בלתי ברורה, החל ליבו של השופט לפעום בחזקה. ניסה לחתום על פסק-הדין, אך לפתע נרתע, ניסה בשנית - ושוב לא עלתה בידו. וכן הלאה. ככל שניסה - ונכשל, כן הלכה התעלומה וגברה. במה שנתנה יהודי זה מיתר חבריו היהודים? השופט יצא להפסקה קצרה. התבודד בחדרו, על-מנת לנסות לצלול לנבכי-הנפש

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

מיד קמתי ואמרת: רבש"ע! אני מקבל על עצמי להוסיף עוד 10 דקות של לימוד ב'אור החיים' הקדוש, וזאת כדי שהגמגום יוסר ממני לחלוטין! ימים ספורים לאחר מכן התרחש הנס הגדול...

לקט סיפורים ועדויות על הסגולה הנפלאה שבלימוד ספר 'אור החיים' הקדוש

שהתרחש ימים ספורים לאחר מכן, כשהגמגום נעלם לחלוטין! הפכתי להיות המאושר באדם, הוצפתי בשמחה ואושר, חיי השתנו מקצה לקצה, וב"ה בתוך חמישה שבועות באנו בברית הנישואין. כל קרובי משפחתי כולם ללא יוצא מן הכלל עמדו נפעמים ונרגשים כששוחחתי עימם בפעמים הראשונות ללא גמגום, חלקם אף התחזקו מאד והחלו לשמור תורה ומצוות, ואף קיבלו על עצמם ללמוד בכל יום בספר 'אור החיים' הקדוש כדי לקבל ישועות לכל מיני בעיות, ואכן זכו ועדיין זוכים אף הם וקוצרים ישועות, וכמעט בכל יום אני מתעדכן בישועה נוספת שהתרחשה בזכות לימוד זה.

ישועה ב-3 דקות

במשך כשנתיים וחצי סבל בני, תלמיד תלמוד תורה, מפגיעה פתאומית בערכי קרישת הדם, דבר הגורם לסכנת נפשות ממש. נציין כדוגמא, שנפילת שן באופן השכיח, הייתה גורמת ששטפי וזרמי דם גדולים התפזרו לכל עבר, רחמנא ליצלן. כמוכן שבעקבות כך הוצרכנו לעיתים קרובות לאשפז את הילד בבית הרפואה שניידר, לקבל במשך מספר שעות עירוי של חלקי דם החסרים לו, ולהיות מושגח ומטופל אחר העירוי עד שעות הלילה, ואז היה משתחרר הביתה, וחוזר חלילה, ה' ירחם.

אין לתאר את הצער והסבל שלנו כהורים, לראות את מצב הילד, אשר נאלץ להחסיר בלימודים, ונאלץ ללכת עקב בצד אגודל, פן חלילה יקבל ולו מכה או שריטה קטנה וכיוצא בזה. וכאן מתחילה הישועה הגדולה. בני היה כל שבוע עובר לפחות שלוש פעמים בדיקות דם. ביום חמישי לפני מספר שנים, בדיקות דם הראו שרמת כדוריות הדם של הילד ירדו לטווח של סכנת חיים ממש, ועלינו לגשת לבית הרפואה לקבל טיפול, על מנת שלא יגרם לילד נזק אם יקבל אפילו פצע קטן חלילה.

היות והיה זה ערב שבת קודש, ואילו היינו הולכים לטיפול היינו נאלצים לשהות בבית הרפואה בשבת, החלטתי שהילד יישאר בבית תחת השגחה 24 שעות שלי ושל אשתי, וביום ראשון ניגש לבית הרפואה.

ביום שישי בעת סעודת השבת, צדו עיני מספר דפים ועלוני, התבוננתי בהם והתוודעתי לראשונה שבשבוע הקרוב תחול הילולת 'אור החיים' הקדוש, ועל הניסים והמופתים הגלויים אשר אירעו לאנשים שבעת צרת לבם למדו בספר 'אור החיים', ופנו

הכיתה. לא היה לי יום אחד במשך 42 שנה ללא ביזיונות. אני יכול לכתוב כמעט בוודאות שלא היה יום שלא הסתגרת בו בשירותים במשך כל זמן ההפסקה בבית הספר, וכך מנעתי מעצמי ביזיונות ובושות מידי יום ביומי.

גדלתי, רוב חברי הצליחו להינשא ולהקים משפחה, ואני הייתי אי שם הרחק, כיון שחששתי מאד לפגוש בת זוג. ואף לאחר שהרהבתי עוז בנפשי והסכמתי להיפגש, תמיד סורבתי ולא זכיתי לפגישה נוספת, כשרובן המוחלט של הדחיות היו בגלל גמגומי הקשה.

באחת השבתות קראתי על הסגולה הנפלאה אודות הלימוד בספר 'אור החיים' הקדוש במשך 10 דקות בכל יום. מיד החלטתי ואף קיבלתי על עצמי לעשות זאת, ואמרתי מפורשות שכל רצוני הוא לזכות בזכות לימוד זה לפגוש את בת זוגתי ושלא אגמגם כלל כשאפגוש אותה.

כעבור שבועיים מתחילת לימודי בספר 'אור החיים' הקדוש הכרתי את אשתי היקרה, והנה כבר בפגישתנו הראשונה נוכחתי לראות שאיני מגמגם כלל! לעולם לא אשכח את אותה הנאה שהייתה לי בהיעלמות גמגומי, פשוט לא רציתי לסיים את הפגישה, וברור היה לי שה'אור החיים' הקדוש פעל למעני.

אך הכל היה טוב ויפה, אך ורק בפגישות איתה, כיון שמיד לאחר מכן חזרתי לגמגם קשות ונוראות כמקודם. לא הבנתי למה! מדוע בפגישות הדיבור קולח מפי חלק, ועם אחרים כמעט ואיני יכול לדבר?! יתירה מזאת: איך אפגוש את הוריה? כמה מוזר יהיה להם וכמה עוגמת נפש תהיה לי כשאגמגם בשיחתי איתם, לאחר שיראו בשיחתי הרצופה איתה?

באחד הבקרים, בו הייתי מאושר מפגישה מוצלחת שהייתה לי בלילה הקודם, בה לא היה אף לא שמץ של גמגום, ישבתי ושאלתי את עצמי שוב: מדוע? מדוע רק איתה איני מגמגם? - ולפתע קפצתי משמחה, כשנזכרתי שבאותו יום שקיבלתי על עצמי ללמוד 10 דקות, הדגשתי ואמרתי שהנני עושה זאת כדי שלא אגמגם כשאפגוש את בת זוגתי! ואכן, זה מה שקרה, שרק בפגישותיי איתה איני מגמגם, אך לאחר מכן חוזר לכשהיה! מיד קיבלתי על עצמי ואמרת: "ריבוננו של עולם!! אני מקבל על עצמי להוסיף עוד 10 דקות של לימוד ב'אור החיים' הקדוש, וזאת כדי שהגמגום יוסר ממני לחלוטין ולא אגמגם כלל".

איני יודע איך להודות לאבינו שבשמים על הנס הגדול

וויס מספינקא, בעל ה'אמרי יוסף' זיע"א, והרבי הורה לו ללמוד איזה קטע מסויים בספר הקדוש 'אור החיים' כסגולה לזרע של קיימא, ואכן במשך זמן קיים את אשר נצטווה עד שנושע ב"ה. ובערוב ימיו נענה המנוח ואמר, שאינו זוכר איזה קטע ציווהו ה'אמרי יוסף' ללמוד.

נענה ה'לב שמחה' ואמר: "באמת, כל קטע וקטע בספר קדוש זה מסוגל לזרע קודש, אחר של'אור החיים' בעצמו לא היה זש"ק והכניס את כל כח המוליד שלו בספרו זה, על כן מסוגל הספר לפעול זרע קודש, בנים עוסקים בתורה ובמצוות. וישועות גדולות ונצורות פעלו רבים על ידי שקיבלו על עצמם להגות בקביעות בספר הקדוש אור החיים".

בזכות התפילה על הציון

מעשה שאירע בכמה אברכים ששבו ושחרו פניו של סידנא 'בבא מאיר' בבקשת ברכה לזרע של קיימא, אך הברכה בוששה מלבוא. פעם אחר פעם, נפטרו ממנו בפסוק אחר או באמירת חיזוק כלשהי, אולם אמירה נחרצת מן הסוג שכולם ידעו שהוא מסוגל לה, לא זכו לשמוע ממנו.

ביום מן הימים, הזדמנו חמשה מהם לפונדק אחד והתוועדו ביניהם לנסוע יחדיו לאשדוד, לבקש מ'בבא מאיר' שיאציל להם ישועה. הגיעו החמשה לביתו ואחד מהם הזכיר את כולם, בבחינת מה שאמרו 'המבקש רחמים על חברו והוא צריך לאותו דבר...'. הרהר 'בבא מאיר' במחשבותיו, והורה להם לעלות לקברו של רבנו ה'אור החיים' הקדוש ולהעתיר שם על פקידתם הקרובה. וביקש אותם שיסעו בנפרד, כל אחד עם זוגתו, ושישתטחו כל אחד בזוית אחרת של הציון. פירט את הוראתו, ואיחל להם ישועה בזכותו של הצדיק.

העיד הרה"ג רבי יוסף פלבני שליט"א, אשר הכיר אישית את כל החברים, כי ארבעה מהם הזדרזו למלא אחר דבריו של ה'בבא מאיר' ולפקודת השנה חבקו בזרועותיהם זרע של קיימא, אך החמישי התמהמה וזנח את המשימה, והיום עודנו ערירי רח"ל. "וכך היה נוהג מור אבי הקדוש", אמר האדמו"ר רבי דוד אבוחצירא שליט"א - 'לשלוח יהודים להתפלל על ציונו של ה'אור החיים' הקדוש, ובפרט חשוכי בנים, שייושעו לקול ששון ושמחה שישמע במעונם. ובוודאי שהיה לכך קשר גם לכוח המשלח, כי מור אבי היה קשור בקשר נפשי עמוק עם ה'אור החיים' הקדוש ותורתו, ותדיר היה הוגה בספרו הקדוש, ולכן ראה שאותו מקום מסוגל ביותר שתתקבלנה בו התפילות. (נר המערבי)

(מתוך גיליון 'פניני עין חמד')

אל הצדיק שיהא מליץ יושר עליהם. הרגשתי באותו רגע סוג של הארה גדולה, ותחושה פנימית שפה תהא ישועתי (וזה קצת מוזר עבורי שאין זו דרכי כל כך).

אבל ממש נמשכתי לזה, ואמרתי לבני ביתי שיח'י: בואו ונקבל על עצמנו ללמוד למשך תקופה כל יום 3-5 דקות מה'אור החיים' על הפרשה, לעילוי נשמת הצדיק רבינו חיים בן עטר זצוק"ל על מנת שיהא מליץ טוב על בנו. וכך קיבלנו ועשינו כבר באותה שבת. וישועת ה' כהרף עין.

ביום ראשון כאשר הילד עבר בדיקות דם, עינינו חזו בתדהמה כיצד המדדים של ערכי הקרישה עלו לרמות כמעט רגילות, דבר שאף אחרי טיפול רגיל לא היה קורה אף פעם. הילד כמובן שוחרר הביתה ללא שום טיפול, ואנו מתוך הודיה ושמחה לה' יתברך, קיבלנו על עצמנו בלי נדר להמשיך להתמיד בלימוד ה'אור החיים' הקדוש.

ומאז כבר חלפו מספר שנים, וב"ה לא הזדקנו לאשפוז או טיפול, מלבד בדיקות דם שגרתיות לוודא את המצב. ואף הילד שגדל מאז, החליט ללמוד מידי יום בספרו של האור החיים 'ראשון לציון' על יורה דעה, וברוך ה' ראינו גם ישועות גדולות וגם תועלת רבה אישית רוחנית גבוהה מעצם הלימוד בספרי ה'אור החיים' הקדוש. (עונג שבת, גליון 1929)

סגולה לזרע של קיימא

כידוע לכל, ישועות גדולות ונצורות פעלו רבים על ידי שקיבלו על עצמם להגות בקביעות בספר הקדוש אור החיים, ומפורסמת העובדה על הגה"צ רבי הלל שלזינגר זצ"ל שלא נתברך בפרי בטן זמן רב אחר נישואיו, והלך לדרוש ברופא גדול ומלומד ביותר. אמר לו הרופא: "רבי יהודי, כאשר יצמחו עשבים על כף ידי יהיו לך ילדים". רבי הלל לא התמהמה ושם פעמיו מיד אל ציונו של ה'אור החיים' הקדוש אשר בשיפולי הר הזיתים, ושם קיבל על עצמו בדמעות שלישי ללמוד בכל שבוע מספרו הבהיר, וראה זה פלא - כעבור שנה חבק בין זרועותיו את בתו הבכורה, וזכה להקים דור ישרים מבורך בחתנין רבנן, ואלו הם: הגה"צ רבי משה הלברשטאם זצ"ל חבר הבד"ץ העדה החרדית בעיר הקודש, הגאון הגדול ר' סנדר פריינד זצ"ל והגאון הגדול ר' משה נחום שפירא זצ"ל.

וסיפר הגה"צ רבי בנימין מנדלזון זצ"ל רבה של קוממיות, שבהלוותיו של הגה"צ רבי דוד שפארבר מבראשוב זצ"ל בעל ה'אפרקסטא דעניא', התלווה אל כ"ק האדמו"ר ה'לב שמחה' מגור זי"ע. בדרך הילוכו סיפר לרבי מגור, שלמנוח לא היה רבות בשנים זרע של קיימא, ובצר לו פנה אל רבו הרה"ק רבי יוסף מאיר

קבל את גיליון 'לקראת שבת' ישירות למייל שלח מייל: dirshu@dirshu.co.il

באיזה מקרה מודדים את תחום העיר על פי סבירות של בנייה עתידית?

כיום דנים אותן כעיר אחת. ואם רוחב העיר האמצעית הוא יותר מרוחב הקו שבין שתי הערים החיצוניות - נחלקו הפוסקים אם נאמר בהן דין זה שהן נחשבות כעיר אחת; ויש מהמחמירים שכתב שאם יוצאת מהעיר רצועה לכיוון צפון, ורוחבה של רצועה זו הוא פחות מרוחב הקו שבין שתי הערים החיצוניות - הרי הן נחשבות כעיר אחת, (בהתאם לתנאים דלהלן).

[שו"ע שצח, ה; ביאורים ומוספים דרשו, 53 ו-57]

שלוש ערים הניצבות במשולש, דהיינו שתי ערים זו מול זו, האחת (לדוגמה) במזרח, והאחת במערב, ועיר שלישית בדרום, כנגד השטח הריק שבין שתי הערים החיצוניות - כצורת 'סגול' - בתנאים מסוימים מחשיבים את העיר האמצעית כאילו היא ניצבת בשווה לערים החיצוניות; ושלוש הערים נחשבות כעיר אחת לענין 'תחומין'.

וטעם דין זה, משום שבערים הבנויות בצורה כזו, דרכו של עולם שתתווסף בנייה בחלל שביניהן, ויתמלא החלל באופן כזה שהערים תתחברנה זו לזו ותהיינה עיר אחת בפועל; ועל כן, כבר

באילו תנאים נחשבות שלוש ערים הניצבות בצורת 'סגול' כעיר אחת?

שלישי האמה; כך, שבמיקומה המדומה של העיר האמצעית, בשורה שווה עם שתי הערים החיצוניות, כנ"ל, לא יעלה המרחק שבינה לבין כל אחת מהערים החיצוניות על מאה וארבעים ואחת אמה ושליש האמה; וכפי שלמדנו אתמול - ערים שהמרחק שביניהן הוא במידה זו, נחשבות כעיר אחת. ג. אף אם המרחק בפועל בין הערים החיצוניות הוא יותר מארבעת אלפים אמה, הן נחשבות כעיר אחת.

[שו"ע שצח, ה, משנ"ב לט, מ רמב, וביה"ל ד"ה מאתים; ביאורים ומוספים דרשו, 55, וראה בסוגריים שם, ושם, 54]

הדין האמור, ששלוש הערים הניצבות בצורת 'סגול' נחשבות כאחת, מתקיים בתנאים הבאים: א. המרחק בין העיר האמצעית לערים החיצוניות מאפשר להגיע מהאמצעית לכל אחת מהחיצוניות ללא 'עירוב תחומין'. ויש אומרים כי די בכך שהמרחק שבין העיר האמצעית לקו הדרומי ביותר שבין הערים האמצעיות אינו עולה על אלפים אמה, ואין צורך שיהיה ניתן להגיע לערים החיצוניות עצמן.

ב. המרחק שבין שתי הערים החיצוניות, בניכוי רוחב העיר האמצעית, אינו עולה על מאתיים ושמונים ושתיים אמה ושני

היתכן שמודדים 'תחום' לאותה העיר כאילו היא ניצבת בשני מיקומים שונים?

ויש שציידד כי לדעה זו אף תחומן הדרומי של הערים החיצוניות נמדד מהקו הדרומי ביותר המקביל לקצה העיר האמצעית; כלומר, שקובעים את הריבוע המדומה של התחום (ראה תקציר לשלשום) לכל הערים, על פי קצוות כל הערים יחד, וכאילו היו כולן עיר אחת משולשת.

ולדעת הרמ"א, תחומה של האמצעית נמדד אף בצידה הצפוני על פי מיקומה בפועל, אך האחרונים הכריעו כדעת השולחן ערוך.

[שו"ע שצח, ה, משנ"ב מב-מד, וביה"ל ד"ה מחוץ; ביאורים ומוספים דרשו, 58 ו-61]

בהמשך לאמור: לדעת השולחן ערוך, באופן בו נחשבים שלוש הערים כאחת, תושבי שתי הערים החיצוניות רשאים ללכת מזו לזו, גם אם המרחק שביניהן רב מאוד; וכן, 'תחומה' של העיר האמצעית אינו נמדד מקצה העיר, אלא מהקו הצפוני ביותר שבין שתי הערים החיצוניות.

ולמרות שלכיוון צפון מודדים את תחומה של העיר האמצעית רק מקו זה שבין הערים החיצוניות, כביכול היא ניצבת בין שתי הערים החיצוניות; לכיוון דרום מבצעים את המדידה מגבולה הדרומי של העיר על פי מיקומה בפועל.

* בית הניצב בסמוך לעיר, והמרחק בינו לבניה אינו עולה 'על עיבורה של עיר', הריהו מצטרף לעיר. ואין דין זה אמור אלא בבית הראוי לדירה, אך אין צורך שידורו בו בפועל.
* אין בית נחשב כראוי לדירה אלא אם יש בשטחו לפחות ארבע על ארבע אמות, שהן שש עשרה אמות רבועות; ונחלקו הפוסקים בנוגע לבית ששטחו שש עשרה אמות רבועות, אך רוחבו קטן מארבע אמות - אם נחשב כראוי לדירה.
* שתי ערים שהמרחק ביניהן אינו עולה על מאה וארבעים ואחת אמות ושליש האמה, כך שעיבוריהן נפגשים זה בזה - הרי הן נחשבות כעיר אחת לענין תחומין.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם צריך 'עירוב חצרות' כדי לטלטל מתא לתא בספינה?

לטלטל כדין כל חצר משותפת שהיא רשות היחיד. ולמרות שלענין חיוב במזוזה אין תאי הספינה נחשבים כדירת קבע, ולכן אין חובה לקבוע מזוזה בפתחם; לענין עירוב חצרות די בכך שהתאים קבועים לנוסעים מסוימים למשך תקופת ההפלגה. [שו"ע שסו, ב, ומשנ"ב יג-טו; ביאורים ומוספים דרשו, 17-18]

ספינה שמחיצותיה גבוהות עשרה טפחים, כך שהיא רשות היחיד, ויש בה תאים נפרדים לנוסעי הספינה, והמחיצות שביניהם קבועות ולא ארעיות - אם יש בה שני נוסעים יהודים הדורים בתאים נפרדים, אסורים כל תאי הספינה בטלטול חפצים מזה לזה, ומהם לשטח הספינה הפתוח, הנחשב כחצר משותפת, ולהיפך, עד שיעשו 'עירוב חצרות'. ובשטח הספינה הפתוח, מותר

הש"ות היומי

י"ז בתמוז נדחה חל באמצע השבע ברכות - האם על החתן לצום?

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

שאלה: מבואר במשנ"ב סי' תק"נ שבעל נפש מחמיר בג' צומות כמו בתשעה באב, מעתה יש לדון האם בשבת שחל בה י"ז בתמוז יש לנהוג דברים שבצינעה כמו בשבת שחל תשעה באב?
תשובה: בשבת שחל תשעה באב והתענית נדחת ליום ראשון, נחלקו המחבר והרמ"א אם נוהגים דברים שבצינעה בשבת, והמשנ"ב כתב שבמקום צורך מקילים, ע"ש באיזה אופנים, לכן הורה מו"ר הגרמ"ש קליין שליט"א שבשבת י"ז בתמוז פשוט שא"צ לפרוש מדברים שבצנעא.

שאלה: השנה שי"ז בתמוז חל בשבת והצום נדחה ליום ראשון, האם חתן צריך לצום כשזה באמצע שבעת ימי המשתה?
תשובה: המשנ"ב סוף סי' תקנ"ט הביא דעת המג"א שצריך להתענות, ובשעה"צ כתב שהבית יהודה חולק וסובר שא"צ להשלים, ולמעשה השבט הלוי הורה (ח"ו סי' ע') שהמנהג להחמיר.

ט"ו בתמוז | רבנו חיים ב"ר משה בן עטר זצ"ל, בעל אור החיים, חפץ ה', ראשון לציון ועוד

בשנת ג' אלפים תי"ד, עלה עזרא מבבל לירושלים, מהלך של ט"ו יום.

יארצייט:

- תק"ג: רבנו חיים ב"ר משה בן עטר זצ"ל, בעל אור החיים, חפץ ה', ראשון לציון ועוד.
- תקמ"ה: רבי אריה לייב ב"ר אשר גינצבורג זצ"ל, בעל שאגת אריה, טורי אבן, גבורות ארי.
- תר"ע: רבי אלעזר ב"ר אלימלך ווייסבלום זצ"ל, מרישא, בעל משנה למלך.
- תרפ"ז: רבי יצחק טוביה ב"ר מאיר רובין זצ"ל, מגלאנוב-צאנז.
- תרפ"ט: רבי יעקב משה ב"ר אליעזר צבי זצ"ל מקומארנא.
- תשכ"ט: רבי דוד משה ב"ר אליעזר זאב רוזנבוים זצ"ל, מקרעטשניף.
- תשל"ד: רבי עמרם ב"ר יצחק שלמה בלוי זצ"ל, מראשי נטורי קרתא.
- תשע"ב: רבי יוסף ב"ר רפאל ברוך טולידאנו זצ"ל, רב קהילת עטרת ברוך ב"ב.

* דף היומי בבלי

* דף היומי בהלכה

* ווארט או סיפור לפרשת השבוע

* שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

להתקשר לתורה

מסביב לשעון

24 שעות ביממה

מאת הרבנים הגאונים שליט"א

הרב **מאיר שפרכר** שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית
שלוחה 2/2

הרב **אליהו אורנשטיין** שליט"א
הדף היומי בבלי • עברית
שלוחה 2/1

חדש
הרב **אפרים סגל** שליט"א
הדף היומי בבלי • אידיש
שלוחה 2/3

הרב **אריה זילברשטיין** שליט"א
הדף היומי בהלכה • עברית
שלוחה 1

הרב **יוסף ברגר** שליט"א
ווארט עם סיפור בראי הפרשה
שלוחה 7

הרב **מרדכי שלמה פריינד** שליט"א
הדף היומי בהלכה • אידיש
שלוחה 1/3/1

הרב **אברהם פוקס** שליט"א
הפתח בכל יום - המייל היומי של דרשו
שלוחה 3

הר' **שלום יכנס ואברהם פוקס** שליט"א
לקראת שבת מלכתא
סיפורים ופנינים מפרשת השבוע
שלוחה 7

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

חייגו: *4992 או 077-2222-666

מהו ההבדל בין איש בינוני לאיש ירא אלקים לגבי החובה לדון אותו לכף זכות?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי ב'חפץ חיים'

מקבל את הכרעת החובה של המספר. מהו ההבדל בין איש בינוני לאיש ירא ה' לגבי החובה לדון לכף זכות? בביאורים ומוספים מביאים את ההתבאר בזה לעיל (כלל ג סעיף ז), שבאיש ירא אלוקים נתחייבנו לדונו לכף זכות אפילו אם הדבר קרוב ונוטה אצל הדעת יותר לכף חובה, משא"כ באיש בינוני, רק אם הצדדים לזכות ולחובה שקולים, ישנו חיוב לדונו לכף זכות, אבל לא אם נוטה לכף חובה. ובטעם החילוק בזה ביאר הגר"י הוטנר (פחד יצחק ר"ה מאמר יד אות יא), שאצל הצדיק נובע דין זה מהנהגת מדה כנגד מדה, שהצדיק יש לו רוב זכויות במעשיו, ומן הדין שנהג בו במשקל הכרעה של צד הזכות, וביאר בזה מה שהוסיף רבנו יונה (ש"ג מאמר ריח) לגבי צדיק שיש לדונו לכף זכות 'על דרך האמת', כי זו הנהגה של הכרעה שכך היא האמת, אבל הבינוני שאין בו ודאות של רוב זכויות במעשיו, א"כ יש לדונו לכף זכות רק מצד הסתכלות של עין יפה, שיש לראות תמיד את הצד הטוב יותר מהצד הרע.

בסעיפים הנלמדים היום כותב החפץ חיים, כי כשם שאסור להאמין לדבר גנות ששומע על הזולת, כמו כן, אם יש בסיפור צדדים לזכות ולחובה והמספר דן לכף חובה - אסור לקבל זאת ממנו, ואם קיבל, עובר גם על 'בצדק תשפוט עמיתך' וגם על איסור לשון הרע. בביאורים ומוספים מביאים, שכוונת החפץ חיים היא גם למקרה שהשומע כבר ידע את עצם סיפור הדברים, אך כיון שלאחר שהמספר דן לכף חובה, גם הוא דן לכף חובה, עובר גם על קבלת לשון הרע בעצם הכרעת הדברים לכף חובה. וזאת כפי מה שדייק הח"ח לעיל (באמ"ח ס"ק א) מלשון רבנו יונה שאיסור קבלת לשון הרע הוא בקבלת הגנאי שבסיפור [וכל שאין המספר מתגנה בעיניו מותר להאמין לעובדות], ועל כן היודע את הסיפור ולא פירשו לגנאי, וחבירו מחדש את הגנאי שבסיפור, הרי זה סיפור לשון הרע, ואם יקבל את הפירוש של הסיפור, הרי זה קבלת לשון הרע. החפץ חיים מוסיף, שכל זאת אפילו אם הסיפור הוא על איש בינוני, וכל שכן אם הסיפור הוא על איש ירא ה', שעליו שייכת יותר מצוות 'בצדק תשפוט עמיתך' - שאז ודאי שעובר על איסור לשון הרע אם

יארציט רבינו חיים ב"ר משה בן עטר - בעל ה"אור החיים" הקדוש

כתב ה"אור החיים": אדם שעושה מצוות מאהבת ה' יש לו גם מטוב העולם הזה יותר על הגמול הקבוע לו בעולם הנצחי, מה שאין כן בעושה מיראה שאין לו שכר אלא לעולם העליון - כי העושה מאהבה ראוי להנות בשני עולמות. (אור החיים ויקרא יח, ה)

נשתדל להתחזק באהבת השי"ת, ונשתוקק לעשות מצוותיו מרוב אהבתנו אליו, ונזכה לשכר עצום אף בעולם הזה